

Odacsúsztam hozzájuk valami 15—20 lépésre. Két darab tőlem balra turkált, de szemközt s így a homályban nagyon kis célpont volt. Vártam tehát. Majd csak megfordul valamelyik s az oldalára biztosabb lesz a lövés.

A jobb oldalról is lehetett hallani egynek a moszatolását s a meglepedés hangján morfondírozva magában, lassan húzódott lefelé másik két társához. Még pár lépés s előttem áll keresztben egy szép két éves süldő a vadösvényen.

Négykézláb helyzetemből lassan feltérdepelve, épen célba akartam venni, midőn ismét jobbfelől az eddigieknél sokkal vastagabb morgást — rőfögést hallok. Ahá, ez lesz a kan. Várjuk meg, míg közelebb húzódik s láthatóvá válik. Inkább lövök kant, mint koczárt.

A süldő ezalatt elvonult előttem s csak homályos körvonalait láthattam már a sűrű bokrokon keresztül. Én nem sokat törődtem vele, egész figyelmemet az öreg felé fordítottam.

Már majd kinéztem a szemeimet, midőn az összevissza kuszált ágak között valami világos foltot pillantok meg. . . . Mi az ördög lehet az? . . . Egyszer csak kibújik a feje, majd a teste egy szép nagy disznónak . . . Tiszta ezüstfehér a szőre s ökölnyi fekete pettyek a hátán . . .

Ejnye, hogy a fészkes fe Így bujkálni hiába! No ezek ugyan jól becsaptak. De jó, hogy nem lőttem meg azt a kis fekete süldőt, milyen nagy szégyent hozott volna a fejemre.

Azzal térdeplő helyzetemből nagy mérgesen felállok, ott akarván hagyni a megszökött szelid disznókat a faképnél, midőn első mozdulatomra a tarka disznó nagyot fúj s mint a villám tűnik el a sűrűségben, magával vive fekete társait is.

Hm! a szelid disznó nem szokott így viselkedni. Talán mégis reá kellett volna löni. Hátha valami albinó, vagy elvadult házidisznó, mi elkoreshatja vaddisznó-állományunkat.

Hazaérve, tüstént utána jártam, hogy nem-e szökött el, nem-e hiányzik valakinek egy fekete foltos fehér disznója. Azt a választ nyertem, hogy nincsen is a környéken olyan tarka fajta senkinek, meg azután nem is vészett el. Bezzeg keresem azóta mindég a pöttyös disznót, de nem tudok rájuk akadni.

Az emberek jót mulattak ezen a disznóhistorián is. Kinevettek engem is, meg azután — felmelegítve a másik történetet — Elemér barátunkat is. Lám, ilyenek a mi vadászaink, az egyik a szelidet vadnak, a másik a vadat is szelidnek nézi.

Én pedig azzal vigasztaltam magam, hogy jobb ez így, mintha fordítva lett volna.

Gyöngyöshalászi Takáts Gyula.

Kétféle borzvadászat.

Gyönyörű nyári est volt. Gondolva egyet, vállamra kaptam puskámat és kimentem az akáczos „remiz“-be, hol már több alkalommal borz nyomait vettem észre.

Csendesen ballagtam, alkalmas rejtekhely után kémlelődvé.

Hosszas keresgélés után felfedeztem egy bodzabokrot, melynek földig lehajló lombos ágai kitűnő rejtekhelyül szolgáltak.

Lehetőleg zaj nélkül tisztítottam ki a kilövést akadályozó galyakat.

A leshelyet így rendbehozva, leültem a földre és hallgatóztam.

A remizben mély csend honolt. Minden állat pihent, szunnyadott s csak néhány felzavart madár hasította keresztül a levegőt, magának biztosabb pihenő helyet keresve.

Idejében érkeztem a leshelyre. Kiállhatatlan szunyog-

sereg gyűlt össze körülöttem és siralmas hangon hegedültek. Egy-egy pedig véremet lopta. Eleinte türtem szemtelenségüket, de megsokalva a dolgot, egynehányat széjjelapítottam.

Amint így a szunyogokkal foglalkoztam, tőlem jobbra halk zörejt ütötte meg fületem.

Körülbelül 40 lépésre valami tömeget láttam mozogni, de hogy miféle állat lehetett, nem bírtam kivenni.

Mittevő legyek, lójak? Hátha egy semmi vést sem sejtő tapsifüles? Vagy egy a remizből lassan kisompolygó róka? Egyik sem érdemes arra, hogy miattuk az egész éjjelt az erdőben töltssem, — mert már $\frac{3}{4}$ 11-re járt az idő — és hagyjam magam a szunyogoktól összezecipdesni.

Hátha az, a mit keresek?

Mégis löni fogok, gondoltam, midőn a mozgó tömeg oldalt fordult felém és teljesen kivehető volt.

Felismertem benne az én állatomat. Nem sokáig vártam, mert rögtön lőttem és a szürke ruházatú „tengerilopó“ mozdulatlanul feküdt.

Hátamra kötöttem és hogy nagy kerülőt ne tegyek, a fasorok között rövidebb úton igyekeztem a remizből kimenni.

Pontosan 11 óra volt.

Egyszerre megpillantok előttem egy fekete színű állatot. — mert az éj tette feketévé — de csakhamar eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Odaérve, egy lyukat találtam és gyufát gyújtva annak bejáratánál, egészen friss borznyomokat vettem észre.

Ez éjjel, miután már későn volt, nem bújik ki odujából, gondoltam és elsímitva a bejáratot, haza mentem. Az úton egy tervet eszeltem ki s mint majd látni fogjuk, az sikerült is.

*

Midőn az éjjel haza mentem, borús volt, de reggel kiderült.

Magamhoz vettem fegyveremen kívül két dresszirozott daxlimat, ezeken kívül pedig két embert ásóval és csakánnyal. Elindultunk.

Kiérve a helyszínre, az általam elsímitott bejáratnál semmiféle nyom nem volt látható, tehát a borz feltétlenül benn van.

Oldalkijárást sehol nem volt, amit nagyon esodáltam, mert ritka az a borz vagy róka, mely lakása készítésénél esetleges menekülő utat nem készítene egy másik irányban kifelé.

Az egyik daxlim, Falkó, rögtön megszimatolta a borzot és befelé kíváncszott, de erősen tartottam a zsinegen és csak akkor bocsájtottam be a lyukba, mikor a két ember elég tágra ásta a bejáratot. A másik, Mirr, nem ment be addig, míg ugatást nem hallott. Ekkor megjött a vadászni való kedve és rohant befelé. A két ember folytonosan ásott, míg én a puskámmal készen állottam — lövésre.

Mirr kirohan, közvetlen utána és Falkótól üzve a borz tűnik szemem elé. Midőn oldalt fordult tőlem, lőttem és ő kegyelme megnyugtázta az utána küldött 4-es számú ólomgömböcskéket — felfordult.

A borzvadászatnak ez a módja sokkal érdekesebb és élvezetesebb reám nézve. Már hogy többi vadász-kollegáimra is az-e, azt nem tudom, de előnye az is, hogy azok az átkozott szunyogok nem szekirozzák az embert.

Nagy volt örömem, de még nagyobb volt a két sárga tácskómé.

Sommerfeld Arthur.

